

Бестселър поредица # 1 на New York Times

СЕРАФИНА и магическият жезъл

РОБЪРТ БИЙТИ

СП®
СОФТПРЕС

Cерафина се промъкваше из храсталаците сред окъпаната в лунна светлина гора, приведена към земята, без да откъсва очи от плячката си. Само на няколко крачки от нея голям горски плъх гризеше бръмбар, който бе изровил от пръстта. Сърцето ѝ тупкаше силно и равномерно в гърдите, в синхрон с бавното и спокойно приплъзване към животното. Бе готова за скок, с обтегнати мускули, но не бързаше.

Помръдна леко напред и назад с рамене, за да избере подходящия ъгъл за атаката си, и зачака момента. Когато плъхът се наведе, за да измъкне друг бръмбар, скочи напред.

Гризачът я забеляза с ъгълчето на окото си тъкмо когато тя се хвърли към него. Серафина все още не можеше да пропумее защо толкова много горски животни застиват, вцепени от ужас, когато ги напада. Ако смъртта се нахвърлеше върху нея от мрака под формата на зъби и нокти, тя щеше да се бори. Или да избяга. Да направи нещо. Малките горски създания като плъховете, зайците и катериците нямаха

РОБЪРТ БИЙТИ

репутацията на хладнокръвни смелчаци, но как би могло да им помогне пълното вцепеняване?

Метна се към плъха и го сграбчи с ръка по-бързо, отколкото котка би помръднала с мустаци. И сега, когато вече бе прекалено късно, той започна да се гърчи, да хапе и да дращи, косматото му телце се превърна във виеща се змия, сърчицето му препускаше страховито. „Ето – помисли си Фина, усетила силното *tup-tup* на сърцето му в ръката си. – Ето това е борба.“

Пулсът ѝ се ускори, сетивата ѝ се изостриха. Вече можеше даолови всичко в гората около себе си: дървесната жаба, която подскочи върху клон на десетина стъпки зад нея; тънкото бръмчене на самотен бекас в далечината; прилепа, стрелнал се в проблясващото между преплетените клони звездно небе.

Правеше го само за да поддържа форма, разбира се – и пълзенето, и дебненето на плячката, и мятането върху нея, и сграбчването. Не убиваше дивите животни, които преследваше, не беше нужно, но те не го знаеха, да му се не види! Тя беше ужасяваща! Тя бе гибелта! Тогава защо в последния момент се вкаменяваха? Защо не бягаха? Серафина се отпусна на земята, облегна гръб на изкривения, покрит с лиши ствол на един стар дъб и постави уловения плъх в ската си. Отначало го стискаше в юмрук.

После бавно отвори ръка.

Зверчето светкавично се спусна да бяга, но тя пак го хвани и го върна в ската си.

Стиска го здраво няколко секунди, после отново разтвори ръка. Този път плъхът не хукна да бяга. Остана на отворената ѝ длан, трепереше и дишаше тежко, прекалено объркан и изтощен, за да помръдне. Фина повдигна уплашения гризач към себе си, наклони глава и започна да го оглежда внимателно. Горският плъх не приличаше на противните сиви вредители от каналите, които момичето ловеше в подземието на имението „Билтмор“. Този тук имаше разкъсано ляво ухо. Явно и преди се бе озовавал в тежки ситуации. С миниатюрните си тъмни очи и треперливите мустаци на издължената си остра муцунка приличаше повече на сладко

СЕРАФИНА И МАГИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

топчесто кафяво мишле, отколкото на едрите твари, които Серафина ловеше в голямата къща. Почти си го представяше с шапчица на главата и елече с копчета. Изпита лек пристъп на разкаяние, задето го бе хванала, но знаеше, че ако той отново се опита да избяга, ще впие пръсти в него, преди да успее да размисли. Не беше въпрос на решение. А на рефлекс.

Плъхчето се мъчеше да си поеме въздух и се оглеждаше трескаво във всички посоки в търсене на път за бягство. Но не се осмели да направи нищо. Знаеше, че щом опита да избяга, тя ще го стисне отново; знаеше, че е в природата на нейния вид да си играе с него, да го размята и стиска, докато не умре.

Но Фина го погледна и го пусна на земята.

– Извинявай, малки приятелю, просто се упражнявах. Да не изгубя практика.

Плъхът я погледна объркано.

– Бягай – каза му нежно.

Гризачът се загледа към бодливия храсталак.

– Не ти правя номер – увери го Серафина.

Той обаче май не ѝ вярваше.

– Прибирай се у дома. Но отначало тичай по-бавно, не прекалено бързо, така ще е по-добре. И следващия път дръж ушите и очите си отворени, дори да гризеш най-вкусния бръмбар на света, чуваш ли? В тази гора има много по-зли твари от мен.

Смаян, горският плъх с раздраното ухо потърка муцуна-та си с лапички няколко пъти и сведе глава – почти като поклон. Серафина щеше да избухне в смях, но успя да го потисне и само изсумтя шумно. Звукът най-накрая стресна животинчето и го подтикна към действие. То бързо се осъз-на и се шмугна в храсталака.

– Приятна вечер! – пожела му Фина.

Предположи, че в съзнанието му споменът за преживя-ното ще се променя с всяка крачка, която изминава навът-ре в гората. Каква дързост бе проявил, каква смелост! Вече

РОБЪРТ БИЙТИ

имаше хубава история, която да разкаже на жена си и децата си, когато стигне у дома за вечеря.

Серафина се усмихна и си представи как плъхът разказва за своето величаво приключение с много перипетии, докато цялото му семейство се е събрало в кръг около него: как бе бродил из гората по свои си дела, как бе открил бръмбар, когато зловещ хищник се бе нахвърлил върху него и той се бе борил за свободата си със сетни сили. Зачуди се дали в историята му ще бъде представена като звяр с могъща сила. Или просто като момиче.

В този момент чу звук. Идваше някъде отгоре, сякаш есенен ветрец разлюляващ върховете на дърветата. Но нямаше никакъв вятър. Нощният въздух бе студен, тих и съвършено застинал, сякаш самият бог бе затаил дъх.

Серафина долови нежен, почти ефирен шепот, подобен на шумолене. Погледна нагоре, но над себе си видя само клоните на дърветата. Изправи се на крака, изтупа простиchkата зелена рокля, която мисис Вандербилт ѝ бе подарила предния ден, и тръгна през гората. Ослушваше се за звука, за да определи посоката, от която идва. Наклони глава наляво, после надясно, но не можа да установи откъде се носи шепотът. Сякаш не идваше от едно определено място. Стигна до каменистия склон, където земята плавно преминаваше в гориста долина. Оттук можеше да вижда надалеч, на километри напред през мъглата, как до очертанията на пънинската верига Блу Ридж. Тънки сребристобели облаци, от които се излъчваше красиво нежно сияние, плаваха бавно в небето и забулваха луната. Ярката светлина на небесната господарка образуваше ореол покрай перестите облаци и хвърляше дълга, наръфана по краищата сянка върху земята.

Фина стоеше на скалистия ръб и оглеждаше долината пред себе си. В далечината заострените кули и покритите с лъскави плочи покриви на величественото имение „Билтмор“ се открояваха сред мрака на заобикалящата я от всички страни гора. Бледосивите варовикови стени бяха украсени с гаргойли и с красиви скулптури на древни воини. Звездите се отразяваха в полегатите рамки на прозорците и поръбените в златисто и бронзово линии на покрива блещукаха на

СЕРАФИНА И МАГИЧЕСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

лунната светлина. Там, в господарската къща, мистър и мисис Вандербилт спяха на втория етаж, където бе стаята и на техния племенник и приятел на Фина – Брейдън Вандербилт. Гостите на Вандербилт – бизнесмени, знатни особи и прочути творци, дошли отдалеч – спяха на третия етаж в специално подхраните за тях стаи.

Бащата на Серафина поддържаше отоплителната система на имението, електрическото динамо, пералните машини, задвижвани от въртящи се кожени ремъци, и всички други чудати нови изобретения, с които бе пълна къщата. Двамата живееха в работилницата в сутерена, надолу по коридора след кухните, пералните помещения и килерите с провизиите. Но докато всички, които Фина познаваше и обичаше, спяха нощем, тя будуваше. Подремваше си през деня, свита на перваза на някой прозорец или скрита в тъмна ниша в мазето. През нощта бродеше из коридорите на „Билтмор“ – и по горните етажи, и долу – като безмълвен наблюдател, невидим за чуждите очи. Изследваше лъкатушещите пътеки в просторните градини на имението и най-тъмните долчинки на околната гора. И ловуваше.

Беше дванайсетгодишно момиче, но никога не бе водила живота, който всички други освен нея биха нарекли „нормален“. Запълваше времето си, като се промъкваше безшумно из огромния сутерен на къщата и ловеше плъхове. Баща ѝ донякъде на шега я бе нарекъл Г.Л.П. – главен ловец на плъхове. Но тя носеше званието си с гордост.

Татко ѝ я обичаше много и бе сторил всичко по силите си, за да я отгледа правилно, пък било и по неговия грубоват, суров начин. Фина определено не беше нещастна, задето двамата похапваха сами всяка вечер, нито, че основното ѝ занимание бе да се промъква нощем в мрака и да обикаля из голямата къща в търсене на гризачи. Нима някой би бил нещастен на нейно място? Но дълбоко в себе си се чувстваше малко самотна и доста объркана. Не разбираше защо повечето местни се придвижват из мрака с фенер в ръка и видят толкова много шум, като ходят, или защо всички спят нощем, когато светът край тях е най-красив. Бе наблюдавала достатъчно от гостуващите в имението деца и се бе убедила,

РОБЪРТ БИЙТИ

че не е като тях. Когато се погледнеше в огледалото, виждаше момиче с големи кехлибарени очи, силно изсечени скули и рошава, стърчаща във всички посоки кестенява коса. Не, тя не бе нормално, обикновено дете. Не беше дневно дете. А създание на нощта.

Сега стоеше в края на долината и отново чу звука, който я бе довел тук: нежно пърхане високо над главата ѝ, подобно на ромоляща река, лъкатушеща по течението на вятъра. Звездите и планетите висяха в мрачното небе и блещукаха като живи – дом на десетки хиляди души, но не даваха отговор на загадката.

Малък черен силует мина пред луната и изчезна. Сърцето на Серафина пропусна удар. Какво ли беше това?

Загледа се внимателно. Още една форма мина пред месечината, а после и трета. Отначало ги помисли за прилепи, но те рядко летяха в права линия един зад друг.

Намръщи се. Беше объркана. И очарована.

Странни малки летящи фигури закриваха една след друга луната. Серафина вдигна глава към небето и видя, че звездите изчезват. Ококори се от притеснение. И тогава постепенно започна да осъзнава какво вижда, макар още да не приемаше напълно истината. Присви очи. Сега вече различи многобройните пойни птици, които летяха над долината. Не бяха една или две, нито дори десетки, а огромни, сякаш безкрайни птичи ята – цели облаци. Птиците изпъльваха небето. Звукът, който чуваше, бе нежното шумолене на крилцата им. Безброй врабчета, мушитрънчета и копринарки бяха поели на своето есенно пътуване. Приличаха на скъпоценни камъни – зелени и златисти, жълти и черни, на ивици, на петна. Хиляди и хиляди. Беше прекалено късно, за да мигрират, но ето, че го правеха. Бързаха и изпъльваха небето с малките си пърхации криле по пътя на юг, където щяха да прекарат зимата. Пътуваха тайно нощем, за да избегнат ястребите, които денем биха ги погнали, и използваха очертанията на планините и подредбата на блещукащите звезди над тях, за да открият върната посока.

Лекомислените, капризни движения на птиците винаги очароваха Серафина и ускоряваха пулса ѝ, но този път бе